

## ประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

### คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๖๙/๒๕๔๕

โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยเป็นเจ้าของหน้าที่เทคนิคการแพทย์ (วิทยาศาสตร์การแพทย์) มีหน้าที่ในการตรวจผลเลือด ผลทางเคมี อุจจาระ และปัสสาวะ เพื่อส่งให้แพทย์วินิจฉัยและทำการรักษาโรคแก่ผู้ป่วยต่อไป หน้าที่ของโจทก์จึงเป็นหน้าที่อันสำคัญที่ช่วยให้แพทย์สามารถรักษาโรคแก่ผู้ป่วยได้อย่างถูกต้อง อันจะส่งผลโดยตรงต่อความปลอดภัยของผู้ป่วย โจทก์นำเลือดของผู้ป่วยโรคไตไปตรวจ แต่ผลการตรวจเลือดไม่สอดคล้องกับอาการของผู้ป่วย เมื่อแพทย์สั่งให้โจทก์ตรวจเลือดของผู้ป่วยรายนี้อีกครั้ง ผลการตรวจเลือดในครั้งที่สองซึ่งเป็นผลการตรวจที่ถูกต้อง ได้ผลเลือดที่มีค่าแตกต่างจากที่ตรวจในครั้งแรกมาก และในวันที่เป็นเวรของโจทก์ที่จะต้องเตรียมเลือดให้ผู้ป่วย โจทก์ไม่ไปปฏิบัติงานตามหน้าที่อ้างว่าสั่งให้พยาบาลปฏิบัติหน้าที่แทน นอกจากนี้เมื่อแพทย์สั่งให้โจทก์หาผลเลือดทางเคมี ๒ ชนิด แต่โจทก์ตรวจหาให้เพียงชนิดเดียว ทำให้แพทย์วินิจฉัยโรคไตไม่ครบถ้วน จึงต้องสั่งให้โจทก์ตรวจหาค่าที่ยังไม่ได้ตรวจอีกชนิดหนึ่ง การที่โจทก์ปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะดังกล่าว จึงเป็นการประมาทเลินเล่อ ขาดความเอาใจใส่ และความรับผิดชอบในหน้าที่ ทำให้แพทย์วินิจฉัยโรคไตไม่ครบถ้วน สำซ้ำ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ และชีวิตของผู้ป่วย อันมีผลกระทบต่อชื่อเสียงของโรงพยาบาลจำเลย ซึ่งเป็นนายจ้างของโจทก์เป็นอย่างมาก จึงเป็นเหตุให้จำเลยได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง และยังถือว่าเป็นการกระทำประการอื่นอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยสุจริตอีกด้วย จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน มาตรา ๑๑๙ (๓) และไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๕๕๓

การพิจารณาว่าการเลิกจ้างจะเป็นการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมอันเป็นเหตุให้นายจ้างต้องชดเชยค่าเสียหายให้แก่ลูกจ้างตาม พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน มาตรา ๔๙ หรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาว่ามีเหตุอันสมควรที่นายจ้างจะเลิกจ้างลูกจ้างหรือไม่ ซึ่งเหตุดังกล่าวอาจเกิดขึ้นจากการกระทำของลูกจ้างหรือเหตุอื่นก็ได้ เมื่อปรากฏว่าการกระทำของโจทก์เป็นเหตุให้จำเลยเสียชื่อเสียงในการประกอบกิจการโรงพยาบาลเอกชนเป็นอย่างมาก และเป็นเหตุให้จำเลยได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง จึงนับว่ามีเหตุสมควรที่จำเลยจะเลิกจ้างโจทก์ มิใช่เป็นการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม

### คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๑๒/๒๕๔๕

คำว่า สุจริต ในป.พ.พ. มาตรา ๕๕๓ มิได้หมายความว่าโจทก์จะต้องกระทำการโดยไม่ทุจริต แต่กรณีนี้มีความหมายว่า โจทก์ทราบถึงเหตุที่อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างแล้ว แต่โจทก์มิได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความรอบคอบเต็มความสามารถ มิได้แจ้งพนักงานรักษาความปลอดภัยทั้งหมดให้เข้มงวดตรวจตราคนเข้าออกภายในอาคารจึงเกิดความเสียหายขึ้น เป็นความประทุติที่ไม่ชอบด้วยหน้าที่หัวหน้าแผนกรักษาความปลอดภัยของโจทก์ตามความหมายคำว่า "สุจริต" ในบทกฎหมายดังกล่าวจำเลยจึงมีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าตาม ป.พ.พ. มาตรา ๕๕๓ และแม้จะฟังไม่ได้ว่าโจทก์ประมาท

เดินเล่ออย่างร้ายแรงก็ตาม แต่เมื่อจำเลยเลิกจ้างโจทก์ด้วยเหตุดังกล่าวโดยไม่ปรากฏว่าจำเลยกลับแกลังโจทก์ จึงไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ตามพ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๙

โจทก์กระทำผิดเพียงแต่ไม่ได้กำชับให้พนักงานรักษาความปลอดภัยทุกคนตรวจตราเครื่องครัดมิให้ผู้ไม่มีสิทธิใช้ลิฟต์ของผู้บริหารขึ้นไปบนอาคาร ชั้น ๘ อันเป็นการกระทำผิดระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน ประกอบกับจำเลยได้รับความเสียหายเพียงเครื่องคอมพิวเตอร์หายไป ๒ เครื่องเท่านั้น การกระทำผิดของโจทก์จึงมิใช่การฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับกรณีร้ายแรง ตามพ.ร.บ. คู่ครองแรงงาน มาตรา ๑๑๙(๓)

ข้อมูลที่บ้านที่กอยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ถูกลักไป เป็นข้อมูลความลับทางการค้าของจำเลย หากถูกเปิดเผยไปยังบริษัทคู่แข่งทางการค้าจำเลยจะได้รับความเสียหายทางเศรษฐกิจนั้น เป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยมิได้ให้การต่อสู้ไว้ จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงานกลาง ต้องห้ามอุทธรณ์ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่งประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คู่มือพนักงานของจำเลยระบุว่า เงินบำเหน็จ คือเงินที่จำเลยจ่ายให้แก่พนักงานที่พ้นสภาพการเป็นพนักงานโดยไม่มีคามผิดตามข้อกำหนด ส่วนมากเงินดังกล่าวนายจ้างจะจ่ายให้เพื่อตอบแทนที่ลูกจ้างทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตตลอดมาจนออกจากงานข้อกำหนดดังกล่าวย่อมรวมถึงข้อกำหนดหน้าที่การงานของโจทก์ การที่โจทก์ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามข้อกำหนดดังกล่าวทำให้คนร้ายขึ้นไปลักเครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยไปได้ ๒ เครื่อง กรณีจึงถือได้ว่า โจทก์กระทำผิดตามข้อกำหนด จึงไม่มีสิทธิได้เงินบำเหน็จ

จำเลยเลิกจ้างโจทก์เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๒ ซึ่งโจทก์ทำงานไม่ครบปี การจ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี ๒๕๔๒ จึงต้องบังคับตาม พ.ร.บ. คู่ครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖๗ ปรากฏว่า โจทก์มีสิทธิหยุดพักผ่อนประจำปี ๗ วัน แต่โจทก์ทำงานในปี ๒๕๔๒ เพียง ๖ เดือน ๑๕ วัน ซึ่งคำนวณตามส่วนแล้ว โจทก์มีสิทธิได้รับค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี ๒๕๔๒ จำนวน ๓.๗๙ วัน เมื่อรวมกับปี ๒๕๔๑ แล้วโจทก์มีสิทธิได้รับค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีรวม ๑๐.๗๙ วัน คิดเป็นเงินจำนวน ๗,๓๒๘.๒๐ บาท

#### คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๖๙๙/๒๕๓๙

จำเลยเป็นลูกจ้างโจทก์ดำรงตำแหน่งผู้จัดการสาขานาน จำเลยจึงมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการบริหารงานของสาขาโจทก์ที่จำเลยเป็นผู้จัดการทั้งหมด ทั้งเป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานของโจทก์ที่ทำงานอยู่ในสาขาเดียวกันกับจำเลยจำเลยจะต้องควบคุมดูแลให้พนักงานปฏิบัติงานตามระเบียบข้อบังคับของโจทก์โดยเคร่งครัดรวมทั้งตัวจำเลยด้วย ทั้งนี้เพื่อรักษาผลประโยชน์ของโจทก์ตามสัญญาจ้างแรงงาน จำเลยเป็นผู้เก็บรักษากุญแจและรหัสประตูห้องมั่นคงและตู้নিরภัยชุดหนึ่งซึ่งจำเลยสามารถจะเข้าไปเปิดห้องมั่นคง และตู้নিরภัยได้ตลอดเวลาโดยลำพังผู้เดียวส่วนกุญแจและรหัสประตูห้องมั่นคงและตู้নিরภัยอีกชุดหนึ่งมีการแยกเก็บรักษาโดย ร.เป็นผู้เก็บรักษากุญแจและรหัสประตูห้องมั่นคง ส่วน พ.ผู้เก็บรักษากุญแจและรหัสตู้নিরภัย

ลำพังเพียง ร. หรือ พ. คนใดคนหนึ่งไม่สามารถจะเปิดตู้নিরภัยได้ ก่อนวันเกิดเหตุและระหว่างวันเกิดเหตุ พ. กลับจากลาพักผ่อนประจำปีเข้ามาทำงานตามปกติ และได้รับมอบกุญแจและรหัสตู้নিরภัยมาเก็บรักษาแล้ว ดังนั้น ระหว่างวันเกิดเหตุผู้เก็บรักษากุญแจและรหัสประตูห้องมั่นคงคือ ร. และผู้เก็บรักษากุญแจและรหัสตู้নিরภัยคือ พ. เมื่อเป็นเช่นนี้ในขณะที่เกิดเหตุ ร. หรือ พ. จึงไม่อาจจะเข้าไปเปิดตู้নিরภัยตามลำพังเพียงคนเดียวได้ แต่จำเลยเพียงผู้เดียวสามารถที่จะเข้าไปเปิดได้ เมื่อพิจารณาพฤติการณ์แห่งคดีที่ส่วนหนึ่งของเงินที่หายไปอยู่ในลิ้นชักโต๊ะทำงานของ พ. ซึ่งศาลแรงงานกลางฟังว่าเงินของโจทก์หายไปเกิดจากการกระทำของผู้เก็บรักษากุญแจและรหัสประตูห้องมั่นคงกับตู้নিরภัยแล้ว สำหรับ ร. และ พ. นั้นต่างคนต่างเก็บรักษากุญแจและรหัสประตูห้องมั่นคงและตู้নিরภัยอันเป็นการแยกเก็บรักษาตามหน้าที่ของตนตามปกติ จึงถือมิได้ว่าปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่อทำให้เงินของโจทก์หายส่วนกรณีเงินที่หายไปจากตู้নিরภัยส่วนหนึ่ง กับเงินที่มีได้เก็บไว้ในตู้নিরภัย แต่ไปอยู่ที่ลิ้นชักโต๊ะทำงานของ พ. นั้นก็ไม่ได้ทำให้เห็นว่า พ. ปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตหรือประมาทเลินเล่อ เพราะเงินที่หายไปเป็นเงินที่ได้นำไปเก็บไว้ในตู้নিরภัยเรียบร้อยแล้วหาก พ. ทำการทุจริตก็คงจะไม่นำเงินที่ตนเองเอาไปเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานเช่นนี้ สำหรับจำเลยนั้นมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการบริหารงานสาขาโจทก์ที่จังหวัดน่านให้ดำเนินไปด้วยดี โดยจำเลยจะต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่โจทก์วางไว้อย่างเคร่งครัด การที่จำเลยปฏิบัติหน้าที่ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง โดยไม่เปลี่ยนรหัสประตูห้องมั่นคงและรหัสตู้নিরภัยเมื่อมีการสับเปลี่ยนพนักงานระดับบริหารที่เก็บรักษากุญแจและรหัสประตูห้องมั่นคงกับตู้নিরภัย และจำเลยเองก็เป็นผู้เก็บรักษาทั้งกุญแจและรหัสประตูห้องมั่นคงกับตู้নিরภัย ซึ่งจำเลยสามารถเข้าไปเปิดตู้নিরภัยตามลำพังได้ตลอดเวลา เมื่อเงินของโจทก์ที่เก็บไว้ในตู้নিরภัยหายไปก็ไม่สามารถที่จะสอบหาตัวผู้ทุจริตได้เช่นนี้ ถือได้ว่าความเสียหายเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของจำเลย จำเลยจึงต้องรับผิดชอบใช้เงินที่หายไปแก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ย